

Păcatul a pătruns adânc în firea omului, într-un fel, s-a contopit cu ea. Fiecare om se naște cu un germen al păcatului și eliberarea de el este un fel de luptă cu sine însuși.

De aceea, lupta aceasta este chinuitoare, dar e obligatorie pentru apropierea de Dumnezeu. „*Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie*” - a spus Hristos. Crucea pe care trebuie să o luăm este tocmai lupta cu slăbiciunile, cu viciile și cu păcatele noastre.

Eliberându-se treptat de ele, omul se apropie de Dumnezeu, după chipul Căruia a fost creat. Omul singur nu are destule puteri

pentru aceasta, dar îl ajută harul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu îl dă prin Biserica întemeiată de Fiul lui Dumnezeu întrupat.

De aceea S-a întrupat El, ca să restaureze chipul Său cel căzut.

Pe Tabor, Hristos a arătat frumusețea și slava dumnezeirii Sale, pentru ca Apostolii, și prin ei întreaga omenire, să cunoască a Cui asemănare o are omul și către ce se apropie când se înalță duhovnicește.

Pe măsura curățirii omului de păcat și a apropierii de Dumnezeu, slava lui Dumnezeu se reflectă în el tot mai mult.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Vineri 14 august	18:00	Vecernia și Litia
Sâmbătă 15 august	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Adormirea Maicii Domnului
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 16 august	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. 1 Corinteni 4, 9-16; Ev. Matei 17, 14-23; glas 1; → Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului); → Sfinții Martiri Brâncoveni: Constantin Voievod cu cei patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei și sfetnicul Ianache;

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

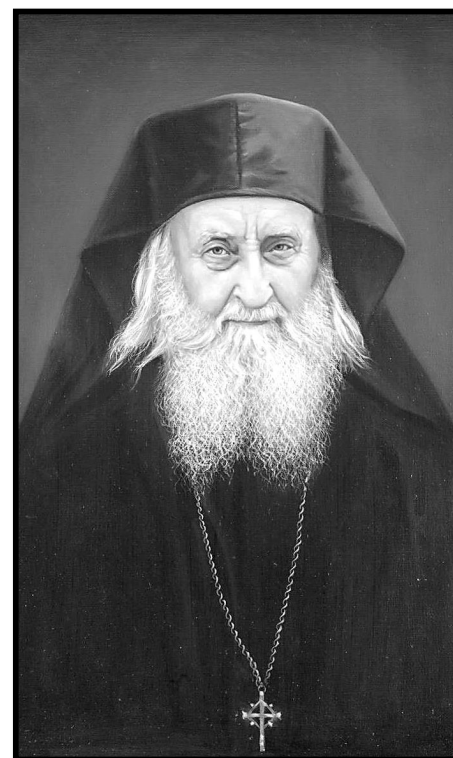

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Cel mai de preț în această viață este să lași toate și să-ți plângi păcatele tale, pentru că cea mai scumpă pentru noi este veșnicia.” – Părintele Ilie Cleopa

Nr. 350 / 9 august 2020

SFÂNTUL
SOFRONIE SAHAROV

1896 – 1993

SLUJITORII BISERICII

Nu o dată, la întâlnirile noastre din trecut, am vorbit despre nevoia neapărată de a conștientiza faptul că suntem chemați către marea, cu adevărat dumnezeiască slujire a Noului Legământ, pecetluit cu însuși Sângele Domnului nostru Iisus Hristos.

A conștientiza aceasta, nicicum nu este mândrie. Sfântul Ioan de-Dumnezeu-cuvântătorul spune: „*Știm că din Dumnezeu suntem. și știm pe Dumnezeul cel adevărat...*” (1 Io 5: 19-20)

Avem neapărată nevoie unei asemenea cunoașteri, și ca de un izvor nesecat de puteri spre a purta slujirea noastră, una ce depășește puterile omenești. Vedem în ce întunec trăiește lumea noastră dintru începutul istoriei sale. Pricina greii și neîmpuținatei suferințe a lumii nu constă în împrejurările reale ale

vieții pe pământ, ci în răzvrătul (n.n. răzvrătire) duhului omului ce luptă împotriva lui Dumnezeu. Iar slujirea noastră constă în năzuința ca puterea dragostei să biruiască acest răzvrăt al unei omeniri potrivnice lui Dumnezeu.

Însă, atunci când ne întâlnim cu lumea, în vremea slujirii noastre, vedem cât de îngreuioasă este ea, dincolo de orice măsură. Nu știm de ce nu a binevoit Dumnezeu să ne dea puterea de „a tămădui toată boala și toată neputința întru norod”, așa cum o dăduse Sfinților Apostoli și Părinților noștri. Iar lipsiți fiind de o astfel de putere tămăduitoare, ne aflăm neconținut acoperiți de ocară în slujirea noastră. Când vin la noi oameni zdrobiți de povara suferințelor, căutând de la noi ajutor și mângâiere, noi le dăm ceva, ca și contrariul a ceea ce așteaptă ei de la noi. Cuvântul nostru, fără un vădit ajutor, în cele mai multe cazuri rămâne neprimut.

Mai mult, el pare aspru. Noi îndemnăm către răbdare și nădejde; iar, drept răspuns chemării noastre, auzim: „Ușor de spus - răbdă, dar cum să rabzi când suferința devine de nerăbdut? Ușor de spus - nu deznădăjdui, nădăjduiește; dar cum să-ți păstrezi nădejdea când împrejurul

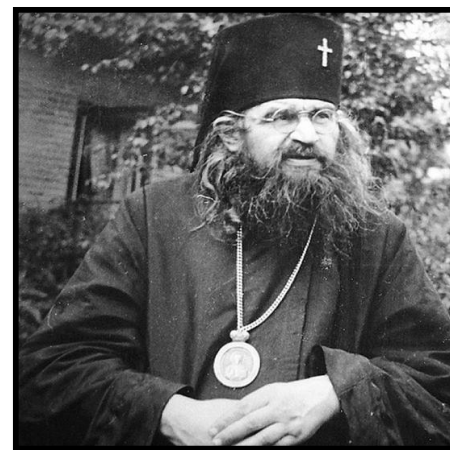
tău, numai turburare, năruire și deznădejde?”

În durerea inimii mele, adesea am gândit că, dacă cei care vin la noi nu vor primi un ajutor vădit de-minuni-făcător, rămâne-vom în ocară până la sfârșitul zilelor noastre. Și dacă rămânem acoperiți de ocară, nu este din pricina neadevărului sau strâmbătății cuvântului nostru, ci pentru că, lipsit fiind de semne văzute, el rămâne înțeles doar de prea puțini aleși. Cine va deschide oamenilor duhovnicescul auz, cine le va da duhovnicești ochi, spre a putea auzi și vedea frumusețea și lumina cuvântului Bisericesc până unde sufletul lor se va lepăda de tot restul? „Lepăda” - nu în sensul vrăjmășiei, al urii, ci al conștientizării neamăsurării a „tot restul” acestei lumi față de cuvântul lui Hristos. Iată noi, în nebunia noastră, îndrăznim a spune că vă oferim, vouă și tuturor îndeobște, tocmai acel cuvânt al lui Hristos, ce dă viață vecinică. Mai sus eu v-am numit aristocrați ai duhului. Nu spre a vă linguși am spus aceasta. Cu adevărat mă minunez de voi, căci ați simțit, în inimile voastre, unde este adevărul lui Hristos, și, în zilele noastre viclene și pline de sminteli, voi ați ales a răbda, împreună cu noi, multe greutăți și defăimări ale

vieții. Astfel, Apostolul Pavel, în Cartea cea către Evrei, laudă pe Moisi pentru că acela „mai vârtos a ales împreună a rău-pătimi cu norodul lui Dumnezeu, decât să aibă cea trecătoare dulceață a păcatului; mai mare bogăție socotind ocara lui Hristos, decât comorile Egiptului” (Evr. 11: 25-26).

Nu vă uimiți că suntem atât de puțini, că roadele propovăduirii noastre sunt, cantitativ, atât de neînsemnate. Măreția cuvântului nostru nu se înmicșorează prin aceasta, iar adevărul nu suferă nimic în însăși esența sa.

Sursa: **Arhimandritul Sofronie**, *Scrisori către familia protoiereului Boris Stark*, Editura Accent Print

**SFÂNTUL
IOAN MAXIMOVICI**

1896 – 1966

SCHIMBAREA LA FAȚĂ A DOMNULUI

După cădere în om a rămas într-o oarecare măsură năzuința de a fi asemenea lui Dumnezeu, chiar dacă uneori cade atât de jos, încât ajunge de nerecunoscut.

Pentru a-i da omului asemănarea cea dintru început cu Dumnezeu, S-a coborât pe pământ și S-a întrupat Fiul lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa toată firea omenească, S-a făcut întru toate asemeni omului, în afară de păcat. El a venit să refacă după chipul lui Dumnezeu frumusețea noastră cea zidită dintru început.

Dar dacă la început Dumnezeu L-a creat după chipul și asemănarea Lui pe om, care până atunci încă nu existase și omul nu a participat în nici un fel la propria sa zidire, la refacerea chipului dintru început este nevoie și de participarea directă a omului.

Omul trebuie să năzuiască la desăvârșire, pentru ca, prin harul și ajutorul lui Dumnezeu, să o dobândească. Prin învățătura Sa, Domnul a arătat calea spre desăvârșire, a arătat-o prin exemplul Său. Aceasta este calea desăvârșirii morale, a lepădării de sine.